
NEM HIÁBA VETTÜK AZ ÚR KEGYELMÉT

(1) *Vele együtt munkálkodva intünk is titeket: úgy éljétek, mint akik nem hiába kapták Isten kegyelmét.*

(2) *Mert Ő mondja: „A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek.” Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!*

(3) *Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazsák szolgálatunkat,*

(4) *hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban,*

(5) *verésekben, bebörtönzésben, nyugtalan időkben, fáradozásban, átvirrasztott éjszakákban, böjtölésben,*

(6) *tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben...*

(2Korinthus 6,1–6)

(2Korinthus 6,1–2)

Kedves Testvérek, Keresztyén Gyülekezet!

Nagy ajándék, hogy a **Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat** balatonfüredi konferenciájának záró istentiszteletén, az úrvacsorára készülve, mint közös ügy örállói, együtt figyelhetünk Isten Igéjére.

Jó találkozni, egymás hite által épülni, erősödni, és úgy visszatérni szolgálati helyünkre.

Isten kegyelméről szól alapigénk.

Isten kegyelme az Úr Jézus Krisztusban lett éltető tapasztalattá számunkra, mint a levegővétel, vagy egy pohár víz szomjúság idején.

Ezért az Úr kegyelmének nevezzük az Isten kegyelmét.

1.

AZ ÚR KEGYELME élet és örök élet, azaz üdvösség, az Úr Jézus Krisztusban (1).

Az Úr kegyelme: **élet**.

Ugyanis az Úr kegyelme éltet.

Az Úr, az élő Isten minden élet forrása (Zsoltárok 36,10).

Isten, amikor az embert a föld porából megformálta, akkor életnek leheletét lehelte az orrába, így lett az ember „élő lélekké”, így kezdett el élni, így lett az ember élőlényé (1Mózes 2,7). Vagyis Isten az Ő éltető Lelkét adta az embernek, így testünkben megelevenedett a lelkünk. Minden lélegzetvételünkkel Istenről teszünk tanúbizonyságot, akár akarjuk, akár nem. Isten Lelke éltet bennünket. Ez a Szentlélek „általános”, minden emberre kiterjedő munkája. Az Úr kegyelme éltet minket.

Közérthetőbben megfogalmazva ezt az üzenetet, arról van itt szó, hogy életünk minden napja és minden perce kegyelem. Ahogy telnek felettünk az évek, az évtizedek, úgy lesz egyre világosabbá: minden nap és perc kegyelem. Isten népe, a hívő ember ezt hitvallásként fogalmazza meg: az élő Isten kegyelme alatt vagyunk minden nap. Nem tudjuk, mit hoz a holnap (Jakab 4,14). „Itt” minden nap, minden perc hálaadásra indító isteni kegyelem.

Carl Gustav Jung, a neves orvos, pszichológus, pszichiáter, minél mélyebben tanulmányozta az emberi test és lélek, a szervezet funkcionalitását, annál hangosabban kiáltott fel: – Azon csodálkozom, hogy most még élek, és a következő percben nem rogyok holtan össze.

Az Úr kegyelme: az élet és **az örök élet**.

A kettő szorosán összetartozik a Biblia lényegi üzenetét illetően: élet és halálon túlmutató örök élet, a maga maradéktalan, konkrét, mindennél jobb teljességében.

Az örök élet evangéliumáról minden vasárnapi istentiszteleten bizonyóságot kell tenni.

Az örök élet bizonyosságából visszafelé lesz isteni ajándékká, minden körülmények között értelmessé, reménytelivé, áldott ajándékká földi életünk minden mozzanata is.

Az örök élet tágassága körbeöleli ezt a földi életet.

Ha a Balatonfelvidék valamelyik hegyére, és szétnézek, mindent tágabb összefüggésekben látok; úgy, amiként odalent így még csak nem is sejtetek.

Az élet a Szentlélek „általános” ajándéka, az örök élet a Szentlélek „különös” ajándéka.

Az Úr kegyelme éltet, örök életet ajándékoz: ez a kettő együtt **az üdvösség**.

Tehát az Úr kegyelme az üdvösség, mint a Szentlélek ajándékainak együttese és „maximuma”.

Mi az üdvösség? Az üdvösség Isten jelenléte az életünkben. Ebből fakad mindaz a jótétemény és áldás, amiben a Szentháromság Isten a testünket és a lelkünket, a földön és az örökkévalóságban részesíti.

Az üdvösség Isten-jelenlét, azaz áldás, testünk és lelkünk számára, „itt” és „odaát”.

Az apostol hangsúlyozza: „*Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!*” (2) A „most”, a jelen, mindig Isten kegyelmének bizonyosága, „minősített” idő, amelyben megragadhatjuk az Úr megváltó szeretetét és megerősödhetünk abban.

Igeszakaszunk hozzáteszi ehhez a gyönyörű meghatározáshoz: „*A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek.*” Az üdvösség azt jelenti, hogy Isten kegyelme meghallgat és megsegít. Vegyük észre, hányszor hallgatott meg, hányszor segített meg minket a mi Urunk. Adjunk hálát ezért! Hittel fogadjuk el azt is, hogy Ő akkor is meghallgat és akkor is megsegít, ha „testi szemeink” nem ezt látják, gyarló tapasztalataink nem ezt támasztják alá. Ő akkor is meghallgatja és megsegíti övéit, „amikor nem”! Amit az Úr tesz, nem mindig értjük, de egyszer majd megértjük (János 13,7). Arról pedig végképpen ne feledkezzünk el, hogy az Úr, megváltó szeretetével, örökké és végérvényesen meghallgatott és megsegített. Ez a megváltás.

Ez a sok csoda – élet, örök élet, üdvösség – **Jézus Krisztusban** adatott nekünk!

Isten Őbenne éltet, Őbenne éltet örökké, Őbenne üdvözít; egyszülött Fiában, akiben kiárasztotta ránk kegyelmét.

2.

Folytatva a felolvasott igeszakasz gondolatmenetét, azt az örömhírt olvassuk, hogy mi befogadhattuk az Úr kegyelmét.

AZ ÚR KEGYELMÉT VETTÜK! (1)

Isten kegyelmét vettük, Jézus Krisztusban, a Szentlélek által: életet, örök életet, üdvösséget kaptunk ajándékba.

Az Úr kegyelmét vehettük: **hittel**.

Hit által ragadhatjuk meg az Úr kegyelmét.

A hit maga is kegyelem, Szentlélek-ajándék.

Nem rációval ragadjuk meg az Isten fenti kegyelmi ajándékait, hanem hit által, Isten Lelke által.

A hit azonban igénybe veszi az egész embert: értelmét, szívét, akaratát; vagyis az egész embert.

Nem rációval ragadjuk meg az Isten kegyelmét, hanem hit által; de a hit átjárja az értelmünket is. A hit Istennek kedves, „értelmes cselekvés”. *„Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta...”* (Zsidókhöz írt levél 11,3) A hit keresi az értelmet. Hit által érthetjük meg azt, amit rációval soha; és hit által élhetünk újra az üdvösséges isteni rendben.

Mindez egyszerre „értelmes” és értelem fölötti...

Az Úr kegyelmét vehettük: **bizonyossággal**.

A hitből következő bizonyosság is kegyelem, Szentlélek-ajándék.

Bizonyosság nélkül nem lehet élni, szolgálni; miszerint kegyelem alatt vagyunk, és ebben a kegyelemben meg is maradunk. Az Úr elkezdte és el is végzi bennünk és általunk üdvösségesen jó munkáját (Filippi 1,6; Róma 8,38–39).

Ez a bizonyosság arra indít – szerepel is ez a kifejezés a mai Igében –, hogy a mi életünk, munkánk, szolgálatunk nem hiábavaló: ott nyugszik rajta az Isten áldása; és velünk az Isten minden napon, a világ végezetéig (1Korinthus 15,58; Máté 1,23; 28,20).

Az Úr kegyelmét vehettük: **ráhagyatkozással**.

A hitből következő bizonyosság és ráhagyatkozás: kegyelem, Szentlélek-ajándék.

Az Úr kegyelme végzi el, hogy minden félelemtől és aggodalmaskodástól megszabaduljunk; és az Isten kegyelmére hagyatkozunk mindenkor.

Az Úr kegyelmére való mindenkori ráhagyatkozás – bocsánat a példáért – olyan, mint ahogy most ráhagyatkozol arra a padra, amiben éppen ülsz, mert az bizonytalannal megtart, és nem enged „aláhullani”.

Az Úr kegyelmét vehettük: **látható jelekkel**.

A hitből következő bizonyosságot, az Úr kegyelmére való ráhagyatkozást mindig látható jelek, események kísérik. Ezek a látható jelek Szentlélek-ajándékok.

Isten által adott látható jel az, ahogyan alakulnak az események körülöttünk, még akkor is, ha adott helyzetben nem értjük azonnal a fájó események értelmét és célját (János 13,7). Isten az eseményeknek is ura. Nem a véletlen műve, hanem Isten, javunkat szolgáló akaratának eredménye minden történés (Ézsaiás 38,17).

Az Úr Kegyelmeinek látható jele most az úri szent vacsora sákramentuma: vesszük és esszük, vesszük és isszuk (1Korinthus 11,23–26). Amilyen valóságosan vesszük és esszük a kenyeret, vesszük és isszuk a bort, ugyanilyen valóságos az Úr kegyelme, mindenre elégséges, bűnbocsátó, életet, örök életet, üdvösséget ajándékozó, megtartó szeretete.

3.

AZ ÚR KEGYELMÉT NEM HIÁBA VETTÜK! (1)

Ez az igeszakasz, a hatodik fejezet első verse, alapigénk, valójában **egy intés**: „*Vele együtt munkálkodva intünk is titeket: úgy éljete, mint akik nem hiába kapták Isten kegyelmét.*” (1)

Akik vették az Úr kegyelmét, azok újjászülettek, azok minden nyomorúságuk ellenére is új életet élnek.

Akik vették az Úr kegyelmét, azok nem tehetik hiábavalóvá ezt a kegyelmet, mert ez nem „olcsó” kegyelem, hanem drága véren szerzett kegyelem, amely kötelez.

Hitvallásunk hangsúlyozza ezt, miszerint Isten késszé és hajlandóvá tesz bennünket arra, hogy ezután Őneki éljünk (Heidelbergi Káté 1. kérdés-felelet).

A feltámadott Úr Jézus Krisztussal együtt munkálkodva maradhatunk meg a hitben és az engedelmes életben (1).

Arról van itt szó, hogy csakis az Úr közelében maradhatunk meg a hitben és az engedelmes életben úgy, mint akik nem tették hiábavalóvá az Ő kegyelmét.

Nem azt jelenti ez, hogy ketten – Isten és én – közösen, együtt majd megoldjuk a „megmaradásunk” ügyét.

Hiszen az Úr munkál mindent.

Az Úr nélkül semmit sem tehetünk (János 15,5).

Az Úr azonban megtart bennünket mindenkor a maga közelében, kegyelmében; miközben elküld bennünket az Ő szolgálatába.

Micsoda méltóság! Egész életünkben, bárhol élünk és dolgozunk, mindenkor Őt szolgálhatjuk: Őt hirdethetjük az embereknek, Őt élhetjük az emberek elé.

Mi, akik vettük az Úr kegyelmét, „szentlelkesen” járunk: szólunk és élünk (3–6).

Nem „lelkesen”, hanem „szentlelkesen” élünk. Az emberi lélek „lelkesedése” sok nyomorúságot okozhat a másik embernek, katasztrófákhoz is vezethet, hiszen mi csak saját magunkat tudjuk képviselni, még a legnemesebb ügyek mögé rejtőzve is. Nem „lelkesen”, hanem „szentlelkesen” élünk: „Szentlélekben” (6), ahogy ezt tömören megfogalmazza az apostol. Csak így van esélyünk arra, hogy ne tegyük hiábavalóvá az Isten kegyelmét, hanem méltóképpen, hitelesen élhessünk. Tényleg csak felsorolom, miként írja le az apostol ezt a hiteles életet, amelynek minden eleme kegyelmi ajándék.

Senkinek megütközést nem okozunk (3), hogy ne szidalmazzanak bennünket, és ezáltal ne szidalmazzák azt az ügyet, az Úr ügyét, amit képviselünk. Ma, az internet korában, ahol nyilvánosan mindenkiről mindent beszélhetnek, ehhez tényleg Szentlélek-áldás kell.

Tisztán élünk! (6) Nem tökéletesen, de tisztán. Egyre inkább feltisztul az életünk, a megszentelődés útján járva. Tisztaság és tisztulás: házasságban, családban, gyereknevelésben; emberi kapcsolatokban, küzdelmekben, döntésekben, feszültségekben, konfliktusokban; pénzügyekben, hatalomban, közéletben; lemondásban, megelégedésben, engedésben, alulmaradásban....

Türelemmel élünk (6). Mindenki zizeg, ideges, feszült, kapkod, ingerektől megterhelt, görcölő; és pihenni is gyorsan akar. A nyári zsúfoltság itt, a Balaton partján beszédes terepe a türelmetlenségnek, még a pihenés idején is... Tegnap szemem láttára verekedett össze két férfi a parkolóhelyért. Türelemmel élni, egy türelmetlen, túlhajszolt, mindent azonnal akaró világban!

Jóságban élünk (6). Nem a mi jóságunkról van itt szó. A mi jóságunk önző jóság, kirakatjóság, mímtelt és gyarló „jóság”. A mi „jóságunk” mindig mindenért benyújtja a számlát. Mi, emberek, csakis Isten valóságos jóságát, akaratát, örök és szeretettel teli rendjét képviselve lehetünk jók!

Szeretetben élünk (6), mégpedig képmutatás nélküli szeretetben. Ahogy a valóságos jóság, úgy a valóságos szeretet is az Istené, amit Ő Jézus Krisztusban megmutatott. Ez a szeretet a szeretethimnuszban elénk tárt krisztusi, soha el nem múló szeretet rajza. Nem a mi szeretetünkkel, hanem ezzel a krisztusi szeretettel szerethetjük egymást; az Úr kegyelméből.

Szenvedésben élünk (4–5). Ez nem egy kedvelt téma a jóléti társadalmakban. Pedig ez is a krisztusi, hiteles élet része, amelyről itt és a továbbiakban is részletesen szól az apostol. A keresztyén élet lényegi hozzátartozója a szent szenvedéllyel, szenvedéssel megélt tanúskodás az Úr ügyéről. Ez nem az általános emberléthez kapcsolódó szenvedés. Persze a hétköznapi küzdelmek „szenvedéseit” és a „hasadt” emberlétből következő szenvedéseket se becsüljük le. De itt arról a szenvedésről, kiállásról, áldozatról van szó, amit az Úr ügyében vállalunk fel. Ez a szenvedés, a keresztyén élet mindennapjaiban, a hit harcának felvállalt küzdelme (1 Timóteus 6,12).

*

Az Úr életet, örök életet, üdvösséget ajándékozó **kegyelmét vettük**, a Jézus Krisztusban, a Szentlélek által; hitben, bizonyosságban, ráhagyatkozásban, látható jelekben; és nem hiába vettük ezt a kegyelmet.

Ezzel a kegyelemmel áldja meg az Isten a **Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat** nélkülözhetetlen szolgálatát!

Ámen.

Steinbach József, Dr H.c.. a Duanemelléki Ref. Egyházkerület püspöke